

Το Ύπουλο Σπίτι

Katie Fleming

Translation/Μετάφραση:

Thodoris Papalas, George Tsolakidis

Ηταν ξημερώματα Τρίτης. Το ρολόι της Λάρα έγραφε 5:18 π.μ. Σήμερα, θα ταξίδευε για να επισκεφτεί ένα τεράστιο σπίτι με δεκαπέντε ορόφους στην Ασία. Σύμφωνα με το θρύλο, ήταν στοιχειωμένο. Η Λάρα με δυσκολία μπορούσε να περιμένει.

Αφού η Λάρα φόρεσε το χακί σορτς και την πράσινη μπλούζα της, πήγε κάτω, στην κουζίνα. Εκεί, άνοιξε τον καταψύκτη, όπου είχε κλειδώσει τον Γουίνστον, χθες για πλάκα. Αυτός της έφτιαξε το αγαπημένο της γεύμα: Φασόλια με τοστ κι ένα φλιτζάνι τσάι. Μετά ξανακλείδωσε τον Γουίνστον στον καταψύκτη. Θύμωνε που την ακολουθούσε συνέχεια!

Γυρνώντας στο υπνοδωμάτιό της, άνοιξε την μυστική της ντουλάπα και πήρε πέντε κουτάκια με σφαίρες για shotgun, δυο μεγάλα medipacks, και το σακίδιό της. Ποτέ δεν άφηνε τα όπλα της στο δωμάτιο της, εκτός από δύο αυτόματα όπλα σε μια μυστική κρυψώνα στην μπανιέρα της. Έπειτα κατευθύνθηκε προς το υπόγειο για να πάρει τα όπλα της.

Η Λάρα άνοιξε μια φωτοβολίδα, καθώς κατέβαινε τις σκάλες. Όταν έφτασε στο μεγάλο της ενυδρείο με τα τροπικά ψάρια, έσυρε ένα παλιό κουτί κάτω από ένα άνοιγμα στο ταβάνι. Σκαρφάλωσε στο άνοιγμα, έκανε ένα μεγάλο άλμα και στη συνέχεια, μια βουτιά μέσα στην δεξαμενή του ενυδρείου. Κολύπησε μέχρι τον πάτο και τράβηξε ένα μοχλό. Ξαφνικά, ένα μέρος του πάτου υπόχωρησε και η Λάρα κολύπησε μέσα από ένα μικρό άνοιγμα. Είχε δημιουργήσει αυτό το άνοιγμα, μετά από μία διάρρηξη που δέχθηκε στο σπίτι της. Αφού κολύπησε περίπου 7 μέτρα, μια σκάλα εμφανίστηκε μέσα στο δροσερό γαλάζιο νερό. Η Λάρα σκαρφάλωσε πάνω, στήριξε τον εαυτό της σε μια μικρή πλατφόρμα και τράβηξε ένα μοχλό.

Και έτσι η πλατφόρμα άρχισε να ανεβαίνει! Σε ένα σημείο είχε φτάσει ταχύτητα 63 km/h! Μόλις η Λάρα έφτασε στον προορισμό της, πήδηξε απ' την πλατφόρμα σ' ένα μικρό δωμάτιο. Υπήρχε ένας μικρός καναπές, μία ντουλάπα, ένα τζάκι, μία τηλεόραση, η οποία ήταν συνδεδεμένη με όλες τις κάμερες στο σπίτι της, και ένα μεγάλο μπαούλο πάνω σε ένα κόκκινο χαλί που κάλυπτε το πάτωμα. Μία πράσινη πετσέτα ήταν τυλιγμένη γύρω από το τζάκι. Η Λάρα προχώρησε προς το τζάκι και άπλωσε τα παγωμένα της δάχτυλα στην πορτοκαλοκόκκινη, αστραφτερή φωτιά. Στη συνέχεια, τράβηξε την

πετσέτα και στέγνωσε τον εαυτό της. Μέσα στην ντουλάπα, υπήρχε μια στολή κατάδυσης και ένα χακί παντελόνι. Φόρεσε το παντελόνι. Ανοίγοντας το μπαούλο, η γλυκή μυρωδιά από μπαρούτι εξαπλώθηκε στο δωμάτιο. Μέσα σ' αυτό, υπήρχαν τέσσερα πιστόλια, τρία shotguns, δύο ψαρωντούφεκα με τρεις δωδεκάδες καμάκια, ένα όπλο με λείζερ, εκατό χειροβομβίδες, έναν εκτοξευτή χειροβομβίδων, ένα σχοινί συνδεδεμένο με γάντζο και τέλος ένα M16. Χαμογελώντας με τον εαυτό της, η Λάρα τσέπωσε δύο πιστόλια, δύο χειροβομβίδες, τον εκτοξευτή χειροβομβίδων, ένα shotgun, και το γάντζο. Τι βαρύ φορτίο! Προτού φύγει, η Λάρα πήγε στην τηλεόραση, διάλεξε απο ποια κάμερα ήθελε να κοιτάξει και έκατσε κάτω.

Ο καημένος, ο Γουίνστον, καθόταν στο πάτωμα, μέσα στον καταψύκτη, φέρνοντας τρεμάμενα ένα φλιτζάνι τσάι κοντά στα χείλια του. Η Λάρα χαχάνιζε. Είχε ανεβάσει την θερμοκρασία του καταψύκτη στους 5°C για να μην παγώσει. Αντί να πάει πίσω στην πλατφόρμα και να κολυμπήσει ξάνα, η Λάρα ακολούθησε ένα διαφορετικό μονοπάτι. Κάτω απ' τον καναπέ υπήρχε ένα μυστικό κουμπί. Η Λάρα το πάτησε και ένας απ' τους τοίχους άνοιξε στα δύο. Η Λάρα γρήγορα έτρεξε μέσα προτού κλείσουν. Πίσω απο τον τοίχο ξεπρόβαλλε η Norton Streetfighter μοτοσυκλέτα της Λάρα, το αγαπημένο της μεταφορικό μέσο. Ανέβηκε πάνω στην μηχανή και οδήγησε σ' ένα μεγάλο σκοτεινό διάδρομο. Όταν η Λάρα άρχισε να βλέπει ένα αχνό φως μπροστά της, πραγματικά πάτησε με δύναμη το γκάζι! Το μελαχρινό της μαλλί κυμάτιζε άγρια από πίσω της, καθώς επιταχυνόταν. Το φως γινότανε τώρα όλο και πιο διακριτό. Η Λάρα μπορούσε να δει την πύλη έξω απ' την έπαυλή της. Με ένα μεγάλο *whoosh*, η Λάρα σχεδόν πετούσε στον αέρα. Στο τέλος του διαδρόμου φαινόταν μια ανυψωμένη σανίδα. Με το που οδήγησε πάνω της, η σανίδα ώθησε την Λάρα στον αέρα! Ενώ περνούσε πάνω απο τις πύλες της έπαυλης, ένοιωθε την αδρεναλίνη της να ανεβαίνει! Όταν προσγειώθηκε, τα πουλιά, που ήταν εκεί κοντά, πέταξαν μακριά. Ήταν πια στον δρόμο της!

Τρεις ώρες αργότερα...

Ένα ιδιωτικό αεροπλάνο περίμενε την Λάρα κοντά σε ένα παλιό κέδρινο μύλο. Πέταξε με το αεροπλάνο για το υπόλοιπο της διαδρομής

και προσγειώθηκε μόλις λίγα λεπτά πριν το σπίτι. Αφού το αεροπλάνο έφυγε, η Λάρα οδήγησε πάλι την Norton Streetfighter μοτοσυκλέτα της κατευθυνόμενη προς το παλιό σπίτι. Έπρεπε να σηκώσει το κεφάλι της πολύ ψηλά ώστε να μπορεί να δει την κορυφή του σπιτιού!

Κρατώντας τα όπλα της, πλησίασε περισσότερο το σπίτι. Ένας μισοσπασμένος φράχτης το περιέβαλλε. Σανίδες ήταν καρφωμένες πάνω σε σπασμένα παράθυρα και ξεθωριασμένη μπογιά ήταν ορατή παντού. Ετοιμόρροπα παραθυρόφυλλα ανέμιζαν από τον αέρα.

Η Λάρα ανέβηκε τα ραγισμένα σκαλιά, αποφεύγοντας προσεκτικά τα ψηλά χόρτα και τ'αγκάθια. Αντί να χτυπήσει την πόρτα, η Λάρα πήγε ένα βήμα πίσω και την έσμπρωξε με δύναμη. Άνοιξε πολύ εύκολα. Η Λάρα έκανε μερικά βήματα μέσα στο σπίτι. Ιστοί αράχνης, έντομα και μία πυκνή στρώση σκόνης κάλυπταν το πάτωμα και τα έπιπλα. Ύστερα, χωρίς να το προσέξει, η παλιά πόρτα έκλεισε απότομα. Ήξερε ότι πιθανόν δεν θα άνοιγε, αλλά προσπάθησε παρ'όλ'αυτά. Μάταια. Αυτή η πόρτα είχε κολλήσει για τα καλά! Γυρνώντας πίσω της, η Λάρα μισόκλεισε τα μάτια της για να δει καλύτερα. Ήταν ολοσκότεινα μέσα και μία απαίσια μυρωδιά επικρατούσε στο χώρο. Ευχόταν να είχε πάρει μαζί της ένα πακέτο με φωτοβολίδες.

Ω καλά, είπε στον εαυτό της. Η Λάρα αντίκρισε μια σκάλα ακριβώς μπροστά της. Φαινόταν σαν να μην είχε τελειωμό. Στα αριστερά της, είδε μια σκάλα που οδηγούσε κάτω στο κενό. Στα δεξιά της, μερικές μικρές πόρτες παρέμεναν κλειστές. Ποιός ήξερε άραγε τι έκρυβαν από πίσω τους; Ήταν μία δύσκολη απόφαση, αλλά αποφάσισε ότι θα σκαρφάλωνε πρώτα στην σκάλα προτού εξερευνήσει κάτι άλλο.

Αφού ανέβηκε πάνω στον επάνω όροφο, αντίκρισε τρεις πόρτες αριθμημένες από το ένα μέχρι το τρία. Αποφάσισε ότι θα ξεκινούσε με την πρώτη πόρτα και θα συνέχιζε με τις υπόλοιπες. Σημαδεύοντας με ένα πιστόλι την πρώτη πόρτα, η Λάρα πλησίασε και τράβηξε με το αριστερό της χέρι το πόμολο. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Προσπάθησε να την ανοίξει κλωτσώντας της, όμως ήταν καλά σφηνωμένη. Προχώρησε στην δεύτερη πόρτα. Άνοιξε αρκετά εύκολα. Περπάτησε μέσα και την έκλεισε. Βρέθηκε σε ένα μικρό δωμάτιο, με δύο καναπέδες που ήταν κόκκινοι σαν το αίμα και μια φλογερή φωτιά στα δεξιά. Στον μακρινό τοίχο, υπήρχε μία μεγάλη κυκλική σανίδα με τέσσερις αλυσίδες. Υπήρχε, ακόμη, μία μικρή ντουλάπα δίπλα στο τζάκι.

Αποσύροντας τα όπλα της, σιγοπερπάτησε γύρω στο δωμάτιο. Με κάθε της βήμα, σιγανά τριζιμάτα ακούγονταν στο πάτωμα. Η Λάρα αποφάσισε να εξερευνήσει τους καναπέδες πρώτα. Άπλωσε το χέρι της πάνω σε έναν καναπέ. Μόλις το τράβηξε πίσω, ήταν γεμάτο με φρέσκο, κόκκινο αίμα. Η Λάρα αηδίασε, καθώς το σκούπιζε στο παντελόνι της. Περιπάτησε μέχρι τον μακρινό τοίχο και κοίταξε πιο προσεκτικά την κυκλική σανίδα, η οποία έμοιαζε σαν βασανιστήριο καθώς ήταν γεμάτη με μικρά καρφιά. Γυρνώντας από την άλλη μεριά, η Λάρα κατευθύνθηκε προς τη ντουλάπα. Κάτω από την πόρτα της ήταν σκοτεινά. Ξανασήκωσε ένα πιστόλι της και την άνοιξε. Τεράστιες μαύρες αράχνες διασκορπίστηκαν στο δωμάτιο. Ήταν αμέτρητες! Χωρίς δισταγμό, η Λάρα άρπαξε τον γεμάτο της εκτοξευτή χειροβομβίδων. Έκανε μερικά βήματα πίσω για να απομακρυνθεί και εκτόξευσε μόνο μια βόμβα στα πλάσματα. Η ανατίναξη της βόμβας ώθησε την Λάρα πίσω στον τοίχο, αποφεύγοντας τα καρφιά μόλις για εκατοστά.

Η Λάρα πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε τις αράχνες στο πάτωμα. Σκούρο κόκκινο αίμα ξεχειλίζει από καθεμία απ' αυτές. Αποφάσισε ότι δεν υπήρχε τίποτα άλλο στο δωμάτιο που χρειαζόταν εξερεύνηση, γι' αυτό άνοιξε την πόρτα για να φύγει. Αυτό που δεν είδε η Λάρα ήταν το πράσινο αστραφτερό κλειδί, το οποίο βρισκόταν στον πάτο της ντουλάπας.

Βγαίνοντας από το δωμάτιο, η Λάρα άκουσε απαλή μουσική που προερχόταν από την τρίτη πόρτα. Η Λάρα προχώρησε μέσα και κοίταξε τριγύρω. Έμοιαζε με υπνοδωμάτιο. Ένας τεράστιος σπασμένος καθρέφτης ήταν κρεμασμένος σε έναν τοίχο. Υπήρχαν σκονισμένα κομοδίνα, ένα μ' ένα μαραμένο τριαντάφυλλο σ' ένα βάζο. Η Λάρα κοίταξε το πανάρχαιο σκουριασμένο μπρούτζινο κρεβάτι στην γωνία. Το ξεθωριασμένο κίτρινο κάλυμμα του κρεβατιού είχε ίχνη από ξεραμένο παλιό αίμα. Το κάλυμμα ξαφνικά μετακινήθηκε.

Σηκώνοντας και τα δύο της όπλα, η Λάρα περίμενε υπομονετικά για οτιδήποτε θα εμφανιζόταν. Τότε, ένα πλάσμα όρμηξε στην Λάρα, με τις μεγάλες δαγκάνες του έτοιμες να την κατασπαράξουν. Ωστόσο, η Λάρα ήταν πολύ γρήγορη. Το πυροβόλησε μία μόνο φορά και αυτό αμέσως πέθανε. Ήταν ένα ασυνήθιστο πλάσμα. Είχε κίτρινα πόδια με στίγματα και καφέ σώμα. Το ένα του μάτι ήταν κόκκινο και βρισκόταν

στο κέντρο του κεφαλιού του. Παρ'όλ'αυτά, καθόλου αίμα δεν έτρεξε από το σώμα του.

«Πολύ παράξενο!» αναφώνησε η Λάρα, με την φωνή της να αντηχεί στους τοίχους. Η Λάρα έφυγε από το δωμάτιο και κατέβηκε την σκάλα. Ένα σιγανό ψιθύρισμα φαίνεται ότι την ακολουθούσε, σε κάθε βήμα της. Στην βάση της σκάλας, η Λάρα σκεφτόταν να προσπαθήσει να ανατινάξει την κεντρική πόρτα και να γύρισει πίσω στο σπίτι της. Ήθελε, όμως, να μάθει άμα οι μύθοι για το σπίτι ήταν αληθινοί και ήταν ακόμη περίεργη με το ψιθύρισμα. Έβαλε ξανά τα όπλα της στις πιστολιοθήκες της. Αποφάσισε ότι θα πήγαινε με το ασανσέρ μετά για να δει που θα οδηγούσε...

Μόλις εισήρθε στο ασανσέρ, η Λάρα ήταν πολύ προσεκτική ώστε να μην αγγίξει τα αιχμηρά καρφιά που υπήρχαν στους τοίχους. Υπήρχε μόνο ένα μικρό κουμπί να πατήσεις. Είχε ένα μήνυμα πάνω σ' αυτό. Έλεγε: *Αν δεν θες αυτά τα καρφιά να ξεσκίσουν την σάρκα σου και τα κόκκαλα σου, καλύτερα να φύγεις τώρα...* «Όχι!» κραύγασε η Λάρα. Ξαφνικά τα γράμματα στο κουμπί άλλαξαν...

Τότε πρέπει να πεθάνεις.

Η Λάρα είχε αρχίσει να ανησυχεί. Τότε, το ασανσέρ άρχισε να ανεβαίνει. Πήγαινε το λιγότερο με ταχύτητα 100km/h! Όσο ανέβαινε, τόσο πιο γρήγορα πήγαινε. Στο κουμπί τα γράμματα άλλαξαν ξανά...

Χεχεχε... Θα πεθάνεις...

Η Λάρα δεν θα άφηνε αυτό να συμβεί! Τότε, το ασανσέρ σταμάτησε πολύ απότομα. Εκείνη έπεσε στην άλλη μεριά του ασανσέρ, αποφεύγοντας τα φονικά καρφιά για άλλη μια φορά. Η πόρτα άνοιξε και μια μεγάλη Σκιά με νύχια και κόκκινα μάτια εμφανίστηκε, μπλοκάροντας την διέξοδο της Λάρας. Κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι στο αόρατό του χέρι.

«Τώρα,» είπε, με την φωνή του γεμάτη θυμό. «θα πεθάνεις. Σε προειδοποίησα να φύγεις μακριά. Σου έστειλα αράχνες και τέρατα, αλλά δεν έφυγες, γι' αυτό ετοιμάσου να πάρεις την τελευταία σου αναπνοή». Προτού η Λάρα προλάβει να πιάσει το όπλο της, η Σκιά έκοψε το σχοινί που κρατούσε το ασανσέρ και έτσι άρχισε να πέφτει. Κάτω, κάτω, κάτω. Η Λάρα έπρεπε να σκεφτεί κάτι γρήγορα. Πολύ γρήγορα! Καθώς στο ασανσέρ χωρούσαν μόνο δύο άτομα, η Λάρα κατάφερε να στριμώξει τον

εαυτό της στο κάτω μέρος του ασανσέρ. Με τα πόδια της και τα χέρια της, πίεσε όσο πιο πολύ μπορούσε τον τοίχο προσπαθώντας να αποφύγει τα καρφιά. Έκλεισε τα μάτια της, και περίμενε το τέλος του εφιάλτη.

Ξαφνικά, σκέφτηκε κάτι καλύτερο. Κατεβαίνοντας προσεκτικά από τον τοίχο, η Λάρα έσκυψε στο πάτωμα και έβγαλε έξω τον εκτοξευτή χειροβομβίδων. Πάτησε την σκανδάλη και το ταβάνι του ασανσέρ κατάρρευσε πάνω στο σκυμμένο κεφάλι της Λάρα. Τότε, έβγαλε το γάντζο της και τον έριξε προς τα πάνω. Γαντζώθηκε σε κάτι με την πρώτη προσπάθεια. Η Λάρα το τράβηξε για να βεβαιωθεί και σκαρφάλωσε από το σχοινί του γάντζου σε μια μικρή εξέδρα. Κοίταξε κάτω και παρακολούθησε την πτώση του ασανσέρ στον πάτο του φρεάτιου. Ένας φρικτός ήχος από καρφιά να τρυπάνε το ασανσέρ ακούστηκε δυνατά. Φτάνοντας σχεδόν στην κορυφή όπου βρισκόταν η Λάρα, πήρε μια ανάσα ανακούφισης.

«Παρατρίχα!» Η Λάρα έφτιαξε τις πιστολιοθήκες της και κοίταξε γύρω της για μία πιθανή έξοδο από το φρεάτιο του ασανσέρ και παρατήρησε μια μικρή πόρτα κοντά της. Δεν υπήρχε πόμολο, αλλά η Λάρα μπορούσε να την σπάσει με μια δυνατή κλοτσιά. Περνώντας από το μικρό άνοιγμα, η Λάρα βρέθηκε έξω από μία απ' τις πορτούλες που είχε δει νωρίτερα όταν είχε εισέρθει στο σπίτι.

«Χμμ...» είπε η Λάρα, «Αναρωτιέμαι που οδηγούν οι άλλες δύο πόρτες;» Στράφηκε προς την δεύτερη πόρτα και ενώ ήταν έτοιμη να γυρίσει το πόμολο, ένιωσε ένα δυνατό χέρι να την αρπάζει από πίσω.

«Που νομίζεις ότι πηγαίνεις;» φώναξε η Σκιά.

«Ω τέλεια,» αποκρίθηκε η Λάρα σαρκαστικά, «πάλι εσύ;» αναστέναξε.

«Μπορεί να στάθηκες τυχερή για λίγο,» προειδοποίησε η Σκιά, «άλλα όχι αυτήν την φορά. Δεν κατάλαβες ότι ποτέ δεν θα φύγεις από 'δώ; Τα ψιθυρίσματα που ακούς είναι από ανθρώπους σαν εσένα που ήθελαν να μάθουν την αλήθεια γι' αυτό το σπίτι. Είναι όλοι πίσω από τους τοίχους. Τους φυλάκισα όλους εκεί, κάνοντας μερικά μάγια. Θα πεθάνουν όλοι πολύ αργά. Και μόλις γίνει αυτό, τα πρόσωπα τους θα αποτυπωθούν στο εξωτερικό των τοιχών. Ανυπομονώ να δώ το δικό σου εκεί.» Χαχάνισε ύπουλα. Μετά γυρνώντας πίσω, εξαφανίστηκε στον αέρα.

Η Λάρα αναστέναξε και σήκωσε το χέρι της για να σκουπίσει τον ιδρώτα της από το μέτωπό της. Αμέσως μετά, ένα τσεκούρι, από το πουθενά, πετάχτηκε απότομα προς την Λάρα και τραυμάτισε το αριστερό της χέρι. Η Λάρα ούρλιαξε καθώς ο πόνος στο χέρι αυξανόταν δραματικά. Το χέρι της τινάχτηκε παράξενα, τα μάτια της δακρύσανε και η όραση της θόλωσε. Κοίταξε κάτω στο χέρι της, όμως έμεινε έκπληκτη από το γεγονός ότι το χέρι της ήταν όπως πάντα. Ούτε γραντζουνιές, ούτε αίμα, ούτε τσεκούρι.

«Παράξενο...», είπε από μέσα της. Ξανακοίταξε το χέρι της για να βεβαιωθεί, και σίγουρα τίποτα δεν είχε συμβεί. Ακόμα και ο πόνος είχε υποχώρησει.

«Αυτό το σπίτι με τρελαίνει!» αναφώνησε η Λάρα στον εαυτό της. Προσπάθησε να ανοίξει την πόρτα, αλλά ήταν κλειδωμένη γι' αυτό προσπάθησε την πρώτη πόρτα. Άνοιξε «στριγκλίζοντας», με τα σκουριασμένα καρφιά που ήταν πάνω σ' αυτήν να τρίζουν θορυβωδώς. Η Λάρα κοίταξε κάτω μισοκλείνοντας τα μάτια της, διακρίνοντας ρίζες που προέρχονταν από κάθε τοίχο. Μία αποκρουστικά αηδιαστική μυρωδιά από αποσυντιθειμένα σαπισμένα κόκκαλα και σάρκα εισχώρησε στα ρουθούνια της. Η Λάρα κατέβηκε την σκάλα. Όταν έφτασε στην βάση, ένας μικρός φακός ήταν κρεμασμένος σ' ένα τοίχο. Τον πήρε και κοίταξε τριγύρω. Όλοι οι τοίχοι ήταν παλιοί και ετοιμόρροποι. Μπλεγμένες ρίζες είχαν φυτρώσει σε ρωγμές στους τοίχους και στο πάτωμα. Αρκετοί σκελετοί κοίτονταν διασκορπισμένοι. Η Λάρα περπάτησε τριγύρω στην μικρή αποθήκη παρατηρώντας κάθε λεπτομέρεια. Βάδιζε προσεκτικά πάνω από τα κόκκαλα των σκελετών. Ξαφνικά, άκουσε βήματα και παράξενα ψιθυριτά. Περιστράφηκε αμέσως για να δει ποιος ήταν εκεί κλωτσώντας κατά λάθος μια νεκροκεφαλή, η οποία εκσφενδονίστηκε στο δωμάτιο. Χτύπησε σ' ένα τοίχο και έσπασε ακριβώς στα δύο!

«Ουπς!» ψιθύρισε η Λάρα. Εκεί που χτύπησε η νεκροκεφαλή, νόμιζε ότι είδε ένα μέρος του τοίχου να μετακινείται, όμως δεν ήταν σίγουρη. Έκανε μερικά βήματα πλησιάζοντας τον. Ήταν σίγουρη, ο τοίχος μετακινούνταν! Όταν είχε μπει προς τα μέσα για περίπου μισό μέτρο, η Λάρα προχώρησε με τον φακό της και κοίταξε μέσα. Μια μικρή κλειδαρότρυπα ήταν φανερή με μία μικρή τρύπα στον τοίχο πίσω από αυτήν. Υπήρχε ένας παλιός πάπυρος. Η Λάρα τον τράβηξε απαλά, προσέχοντας μην σκίσει το εύθραυστο χαρτί. Διάβασε δυνατά:

«Αυτός που θα βρεί αυτόν τον πάπυρο είναι καταδικασμένος. Μία αρχαία κατάρα υπάρχει σ' αυτό το σπίτι εδώ και πολλά χρόνια. Η Σκιά είναι ύπουλη. Θα σε θάψει ζωντανό! Πρόσεχε! Εγώ ήμουν ένας από τους φυλακισμένους. Ο μόνος τρόπος να σταματήσεις αυτήν την απαίσια κατάρα είναι να βρεις το πράσινο κλειδί, να το τοποθετήσεις στην κλειδαρότρυπα, και η Σκιά θα εξαφανιστεί. Καλή τύχη, φίλε μου, και πρόσεχε τους κινδύνους που θα συναντήσεις.»

Η Λάρα συλλογίστηκε. Φόβος άρχισε να πλυμμηρίζει το μυαλό της. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν, με αποτέλεσμα να της πέσει ο πάπυρος. Έσκυψε για να τον σηκώσει, και μόλις το έκανε αυτό, ένα χέρι σκελετού άγγιξε το δικό της. Η Λάρα τραβήχθηκε και ούρλιαξε. Άρπαξε τα πιστόλια της και στόχευσε τον μικρό σκελετό που βρισκόταν από πίσω της.

«Περίμενε!» Φώναξε ο σκελετός. «Σε παρακαλώ μην μου κάνεις κακό!» Η Λάρα απέσυρε τα όπλα της ελαφρά. Ποιός ήτανε; Γιατί μιλούσε ένας σκελετός; Πολλές ερωτήσεις πέρασαν ακαριαία από το μυαλό της.

«Ποιός είσαι;» Τον ρώτησε, εξετάζοντάς τον προσεκτικά.

«Με λένε Καμποπέλο. Είμαι δεκατεσσάρων χρονών. Στο σχολείο ύπηρχαν πάντοτε φήμες γι' αυτό το σπίτι. Όλοι έλεγαν ότι ήταν στοιχειωμένο. Έλεγαν ακόμα ότι μια Σκιά ζούσε εδώ που βασάνιζε τους ανθρώπους μέχρι θανάτου. Ήθελα να το ερευνήσω μόνος μου. Ήρθα εδώ και χάθηκα. Ήταν τόσο σκοτεινά που δεν μπορούσα να δώ τίποτα. Ήμουν τόσο τρομαγμένος. Μετά, άκουγα μουρμουρητά. Ακουγόντουσαν όλο και πιο δυνατά. Αυτή η μεγάλη Σκιά ήρθε και με πέταξε εδώ κάτω. Ήμουν ολομόναχος. Τότε, εκείνη την νύχτα, μου πετούσε βέλη μέχρι που πέθανα από το βασανιστήριο. Θυμάμαι το αίμα μου να βάφει τους τοίχους. Οι κραυγές μου δεν ακουγόντουσαν. Ήταν απαίσιο! Και, όταν μου πετούσε βέλη, ένα ύπουλο...σατανικά ύπουλο χαμόγελο ήταν φανερό στο πρόσωπο του. Μου είπε ότι ήθελε να με αποκεφαλίσει και θα κρεμούσε το κεφάλι μου έξω από το σπίτι για να το δουν όλοι. Ήμουν απλά τόσο τρομοκρατημένος.» Άρχισε να κλαίει με λυγμούς σιγανά, άλλα δεν έτρεξαν δάκρυα από τις κόγχες των ματιών του.

«Άκου,» αποκρίθηκε η Λάρα, «υπάρχουν μερικά πράγματα που δεν καταλαβαίνω. Αφού είσαι νεκρός, πως μπορείς και μιλάς; Και αφού

μπορείς να περπατήσεις, γιατί δεν φεύγεις από 'δώ;» Το αγόρι δίστασε προτού μιλήσει.

«Λοιπόν, είμαι πραγματικά νεκρός, όμως μόλις πριν πεθάνω, η Σκιά μου έκανε μάγια ώστε η ψυχή μου να μην πέθαινε, μόνο το σώμα μου. Δεν έχω φύγει γιατί δεν μπορώ. Τουλάχιστον μέχρι η Σκιά να πεθάνει, και έχω ένα προαίσθημα ότι αυτό δεν θα άργησει πολύ να γίνει.» Γύρισε το κεφάλι του από την άλλη και περίμενε την Λάρα να απαντήσει.

«Εσύ δημιούργησες τον γρίφο με το κλειδί και τον πάπυρο;» τον ρώτησε η Λάρα.

«Ναι» απάντησε ο Καμπομπέλο.

«Τότε, πώς ξέρεις ότι πρέπει να βρεις ένα πράσινο κλειδί για να καταστρέψεις την Σκιά;» απόρησε.

«Συχνά όταν η Σκιά είναι εδώ κάτω, μιλάει μόνη της, λέει πράγματα, όπως ότι κανένας ποτέ δεν θα βρει το κλειδί. Αρχικά αυτός δημιούργησε τον γρίφο. Δεν ξέρω γιατί έκανε κάτι τέτοιο, αλλά το έκανε. Τοποθέτησε την κλειδαρότρυπα πίσω από τον τοίχο και την σφράγισε ώστε κανείς να μην μπορούσε να την βρει. Αλλά τυχαία την ανακάλυψα εγώ όταν προσπαθούσα να σκάσω για να ξεφύγω. Έπρεπε να γράψω κάτι σχετικά με το πως θα πεθάνει, γι' αυτό πήρα τα κόκκαλα ενός άλλου φυλακισμένου, τα έσπασα και τα έτριψα στον τοίχο. Χρησιμοποίησα το αίμα μου για να γράψω με αυτά. Παρ' όλ' αυτά, η δύναμη της Σκιάς είναι τεράστια. Γνωρίζω ότι η κατάρα ποτέ δεν θα σπάσει. Κάθε φορά που σκοτώνει κάποιον κερδίζει πιο πολύ δύναμη.»

«Λοιπόν, θα βρώ αυτό το κλειδί, Καμπομπέλο, ακόμα κι αν με σκοτώσει,» είπε η Λάρα. Το αγόρι κούνησε το κεφάλι του.

«Δεν μπορείς να πας μόνη σου. Θέλω να έρθω μαζί σου. Θα ήταν καλύτερο να πάμε μαζί. Εξάλλου, θα μπορούσε να μας πάρει χρόνια να βρούμε το κλειδί. Υπάρχουν τόσο πολλά μυστικά περάσματα. Και, ποιος ξέρει... μπορεί να είναι θαμμένο ακόμα και ανάμεσα στους τοίχους.»

Η Λάρα αναστέναξε. «Λοιπόν, αν είναι κάποτε να βγούμε από 'δώ και να σταματήσουμε την κατάρα, καλύτερα να ξεκινήσουμε τώρα κι όλας.

«Εντάξει, πάμε!» απάντησε ο Καμπομπέλο.

Ανεβαίνοντας τις παλιές σκάλες η Λάρα αισθάνθηκε μια ξαφνική ψύχρα. Κρίμας που δεν είχε την ωραία ζεστή ζακέτα της μαζί της! Ήταν

αρκετά παράξενο που είχε ένα σκελετό να ανεβαίνει τις σκάλες από πίσω της. Άραγε θα μπορούσε να τον εμπιστευτεί; Μετά από όλα, μπορεί να την οδηγούσε στην Σκιά! Α εντάξει, σκέφτηκε. Κουβαλούσε πάντα μαζί της τον εκτοξευτή χειροβομβίδων!

Αφού έφτασαν στην κορυφή της σκάλας, ο Καμπομπέλο έδειξε μία πόρτα που είχε μόλις εμφανιστεί.

«Ίσως θα έπρεπε να ρίξουμε μια ματιά,» πρότεινε.

«Εντάξει. Όμως, πρώτ' απ' όλα θέλω να κρατήσεις και 'σύ ένα όπλο.» Η Λάρα του έδωσε ένα όπλο και το άρπαξε με τα σκελετωμένα δάχτυλα του.

Μπορούσαν ν' ακούσουν δυνατούς κρότους από μαχαιροπίρουνα όσο πλησίαζαν την πόρτα. Όταν το αγόρι άνοιξε την πόρτα, έμειναν έκπληκτοι βλέποντας το δωμάτιο γεμάτο φως. Έμοιαζε με τραπεζαρία. Ένας τεράστιος πολυέλαιος κρεμόταν από το τραπέζι. Η Λάρα περπάτησε προς το τραπέζι και ακούμπησε τα δάχτυλα της πάνω στην λεία επιφάνεια. Τίποτα δεν φαινόταν κακό ή σκοτεινό σ' αυτό το δωμάτιο γι' αυτό η Λάρα γύρισε πίσω στον Καμπομπέλο.

«Λοιπόν,» άρχισε να λέει. «δεν βλέπω κάτι εδώ. Μήπως θα έπρεπε να γυρίσουμε πίσω;»

«Οχι!» φώναξε ο Καμπομπέλο. «Τι θα έλεγες να ρίξουμε μια ματιά εκεί;» Έδειξε με το σκελετωμένο δάχτυλο του μία στοίβα από κουτιά στην μακρινή γωνία. «Ας τα μετακινήσουμε,» πρότεινε.

«Εντάξει,» απάντησε η Λάρα, «αλλά θα φυλάς τσίλιες, σε περίπτωση που γίνει κάτι. Η Λάρα περπάτησε γρήγορα προς τα κουτιά, και τα μετακίνησε μακριά. Ένα μικρό πέρασμα αποκαλύφθηκε. Δεν φωτιζότανε γι' αυτό η Λάρα μισόκλεισε τα μάτια της για να δει μέσα.

«Έλα!» κάλεσε η Λάρα τον Καμπομπέλο, ο οποίος είχε καθίσει στο πάτωμα. Και οι δύο προχώρησαν μέσα στο μακρύ πέρασμα. Στο βάθος η Λάρα μπορούσε να διακρίνει ένα αχνό φως. Στο τέλος του περάσματος, κατέληξαν σε ένα δωμάτιο που έμοιαζε με το υπνοδωμάτιο της Σκιάς. Η Λάρα προχώρησε μπροστά για να μπορέσει ο Καμπομπέλο να μπει και αυτός μέσα στο δωμάτιο. Φαινόταν τρομοκρατημένος μόλις μπήκε. Έμοιαζε λες και τα μάτια του ήταν έτοιμα να βγουν από τις κόγχες τους, σκέφτηκε η Λάρα...αλλά μετά θυμήθηκε ότι τα μάτια του ήταν πραγματικά έξω! Τριγύρισε το δωμάτιο αργά, παρατηρώντας τα

πάντα προσεκτικά, ψάχνοντας για στοιχεία. Μπροστά της, υπήρχε ένα μικρό ξύλινο τραπέζι με ένα μαχαίρι.

Παχύρρευστο, κόκκινο, φρέσκο αίμα έρρεε στην άκρη του μαχαιριού. Στον απέναντι τοίχο, μια μεγάλη οθόνη βρισκόταν μπροστά τους. Η Λάρα κοιτούσε τρομοκρατημένη, καθώς ένας άνδρας έκοβε το στομάχι ενός κοριτσιού με ένα μαχαίρι. Το κορίτσι τσίριζε απο τον πόνο, ενώ ο άνδρας την ξεκοίλιαζε. Ο Καμπομπέλο πυροβόλησε την οθόνη. Σπίθες πετάχτηκαν παντού, ενώ τα σπασμένα γυαλιά τινάχτηκαν μέχρι και στο πρόσωπο της Λάρα. Έσκυψε για να σωθεί, τραβώντας και τον Καμπομπέλο μαζί της. Προσγειώθηκαν σ' ένα μεγάλο σωρό στο πάτωμα. Η Λάρα σηκώθηκε. Γυαλιά έπεσαν στο πάτωμα απ' το πρόσωπο και τα μαλλιά της. Εκεί που βρισκόταν η οθόνη, τώρα υπήρχε ένας ετοιμόρροπος τοίχος. Η Λάρα γύρισε για να δει τον Καμπομπέλο.

«Γιατί το έκανες αυτό;» ρώτησε.

«Λυπάμαι πολύ. Δεν μπορούσα να βλέπω αυτο το καημένο το κοριτσάκι να δολοφονείται!» απάντησε.

«Λοιπόν,» είπε η Λάρα, σκοπεύοντας να αλλάξει θέμα. «Άς εξερευνήσουμε λίγο ακόμα αυτο το δωμάτιο.»

«Εντάξει» αποκρίθηκε. Η Λάρα συνέχισε να εξετάζει προσεκτικά το δωμάτιο. Νόμιζε οτι άκουσε έναν αγνό ήχο από γρανάζια. Μπορεί να ήταν παγίδα με καρφιά, σκέφτηκε.

« Καμπομπέλο. Υπάρχει μια παγίδα με καρφιά μέσα στο δωμάτιο και νομίζω οτι έχει ήδη ενεργοποιηθεί!»

«Οχ όχι...τί κάνουμε τώρα» ρώτησε αγχωμένος.

«Πρώτα πρέπει να βρούμε που βρίσκεται» εξήγησε η Λάρα. Έστρεψε το κεφάλι της προς τα πάνω και είδε μεγάλα θανατηφόρα καρφιά να κατεβαίνουν προς αυτούς. Η Λάρα έψαξε το δωμάτιο για μια γρήγορη έξοδο, όμως η μόνη ορατή ήταν πίσω, στο τούνελ απ' όπου είχαν έρθει. Τότε, χωρίς προειδοποίηση, η Λάρα άρπαξε το σκελετωμένο χέρι του Καμπομπέλο και έτρεξε προς το πέρασμα.

«*Woah!*» αναφώνησε αυτός, σοκαρισμένος. Η Λάρα έτρεξε προς το τούνελ και έκανε μια ανάποδη τούμπα πριν ακριβώς προλάβουν τα καρφιά να τρυπήσουν τα σώμα της. Η Λάρα και ο Καμπομπέλο παρακολουθούσαν πίσω τους, καθώς τα θανατηφόρα καρφιά κατέβαιναν διεισδύοντας στο πάτωμα. Ένα καρφί χτύπησε το ξύλινο τραπέζακι. Το μαχαίρι τινάχτηκε στο πάτωμα, μόλις λίγα εκατοστά μακριά απο την Λάρα. Όσο πιο γρήγορα μπορούσε, τσούλησε και έπιασε το μαχαίρι. Ο

Καμπομπέλο έπιασε το πόδι της και την τράβηξε μέσα στο τούνελ. Η Λάρα τον ευχαρίστησε και έβαλε το μαχαίρι στην ζώνη των όπλων της.

«Αυτό σε τι θα μας χρησιμεύσει;» ρώτησε ο Καμπομπέλο.

«Σκέφτηκα ότι μπορεί να το χρειαστούμε αργότερα!» απάντησε η Λάρα και μπήκε ξανά μέσα στο δωμάτιο. Τα καρφιά είχαν τώρα σταματήσει. Υπήρχε αρκετός χώρος ανάμεσα σε κάθε καρφί για να συρθούν μέσα απ' αυτά, σκέφτηκε η Λάρα. Δίστασε για λίγο, όμως μετά αποφάσισε ότι θα προσπαθούσε να συρθεί ανάμεσα στα θανατηφόρα καρφιά.

«Που πάς;» ρώτησε ο Καμπομπέλο

«Πάω να δω άμα υπάρχει άλλη έξοδος από αυτό το δωμάτιο. Πρέπει να υπάρχει! Πώς αλλιώς η Σκιά θα κυκλοφορούσε;» ρώτησε η Λάρα.

«Η Σκιά δεν χρειάζεται πόρτες, μπορεί να διαπεράσει τους τοίχους. Παρ'όλ'αυτά, ποτέ δεν ξέρεις!» απάντησε. Η Λάρα, πολύ προσεκτικά, κατάφερε να πέρασει από τα καρφιά. Ο Καμπομπέλο ακολούθησε κοντά της. Τότε, καταλάθως, ο Καμπομπέλο έχασε την ισοροπία στα πόδια του και έπεσε πάνω στην Λάρα, ρίχνοντας την πάνω στον τοίχο.

«*Woah!*» φώναξε αυτή, καθώς χτύπησε στον τοίχο. Όταν έπεσε στον τοίχο, αυτός άρχισε να μετακινείται προς τα μέσα.

«Πω! Τέτοια πράγματα δεν συμβαίνουν συχνά!» αναφώνησε με ένα πλατύ χαμόγελο σχηματισμένο στο πρόσωπο της. Στράφηκε στον Καμπομπέλο χαμογελώντας.

«Σ'ευχαριστώ,» του είπε.

«Δεν κάνει τίποτα!» απάντησε ντροπαλά.

«Θα βρώ που οδηγεί αυτό,» αποκρίθηκε η Λάρα.

«Θα σ'ακολουθήσω!» απάντησε. Η Λάρα και ο Καμπομπέλο πέρασαν από το μικρό τούνελ. Ήταν αρκετά σκοτεινό, και ένα σιγανό μουρμούρισμα ακουγόταν τριγύρω. Μετά από λίγο, η Λάρα δεν μπορούσε να ακούσει πια τον Καμπομπέλο από πίσω της, γι'αυτό τον φώναξε.

«Καμπομπέλο; Που είσαι;» Του πήρε μερικά δευτερόλεπτα να απαντήσει.

«Εδώ είμαι! Απλώς σταμάτησα για να ξεκουραστώ λίγο. Αλλά είμαι εντάξει. Προχωράμε!» Καθώς η Λάρα και ο Καμπομπέλο συνέχιζαν το δρόμο τους, ένα πράσινο φως γίνονταν όλο και πιο ορατό. Στο τέλος του μεγάλου τούνελ, βρέθηκαν έξω από την πόρτα που ήταν νωρίτερα κλειδωμένη.

«Αυτό το σπίτι είναι λαβύρινθος! Ποτέ δεν ξέρεις που θα καταλήξεις!» φώναξε η Λάρα. Κοίταξαν γύρω στο δωμάτιο. Τώρα, εκεί που βρισκόταν η πόρτα, ένας συμπαγής τοίχος είχε καταλάβει την θέση της. Ήταν τόσο δυνατός και παχύς που ούτε ο εκτοξευτής χειροβομβιδών δεν μπορούσε να τον ανατινάξει.

«Λοιπόν,» ρώτησε ο Καμπομπέλο, «Που πάμε τώρα; Η έξοδος δεν είναι πια διαθέσιμη, και δεν υπάρχει άλλο μέρος να φύγουμε!»

«Δεν μας πειράζει αυτό!» απάντησε η Λάρα. Ο Καμπομπέλο παρατήρησε ότι του έκλεινε το μάτι.

«Τί;!» ρώτησε...καθώς οι κόγχες των ματιών του «μεγάλωναν». Η Λάρα τού έδειξε στα δεξιά της, όπου μια νέα πράσινη πόρτα βρισκόταν. Μια χαμογελαστή γκριμάτσα εξαπλώθηκε στο πρόσωπό της. Έδειχνε πολύ ενθουσιασμένη.

«Ας δοκιμάσουμε!» φώναξε. Όρμησαν προς την πόρτα, ενώ ο Καμπομπέλο είχε βγάλει το όπλο του σημαδεύοντας μπροστά. Η Λάρα έβγαλε το shotgun της, κάνοντας κι αυτή το ίδιο. Μετά, με μία γρήγορη πλάγια τούμπα προς την πόρτα, κατάφεραν να μπουν μέσα. Όταν εισήρθαν, ένα ελαφρύ άρωμα από θυμίαμα που καιγόταν επικρατούσε στον αέρα. Μικρά μαύρα κεριά κρέμονταν απ' όλους τους τοίχους. Στο κέντρο του δωματίου υπήρχε μια ανυψωμένη εξέδρα, η οποία έλαμπε καθώς έπεφτε πάνω της μια αχνή δέσμη φωτός. Η Λάρα περπάτησε αργά προς την πλατφόρμα. Παρατήρησε ένα μικρό παιδί κρεμασμένο από μια θηλιά. Ένα λεπτό ρυάκι αίματος κυλούσε στο λαιμό του. Τα μάτια του ήταν ακόμα ανοιχτά και η έκφραση στο πρόσωπό του ήταν απαίσια. Πιθανόν να ήταν νεκρός εδώ και λίγα λεπτά, αλλά δυστυχώς ήταν πολύ αργά για να τον σώσουν. Η Λάρα ένιωσε ένα δυνατό άγγιγμα στον ώμο της.

«Ωστε αποφασίσατε να 'ρθείτε να δείτε την τελετή μου, ε;» ρώτησε η Σκιά. «Ήρθες ακριβώς την ώρα για να δεις τον φίλο σου, τον Καμπομπέλο, να ξεψυχάει.» Τότε η Σκιά χαχάνιζε από μέσα της.

«Όχι!» φώναξε η Λάρα σ' αυτόν. «Ο Καμπομπέλο ήταν μαζί μου όλη την ώρα! Δεν γίνεται να ήσουν έτοιμος να τον σκοτώσεις! Τουλάχιστον όχι εδώ.» Η Λάρα γύρισε πίσω να δει τον Καμπομπέλο να γελάει σιγανά από μέσα του.

«Τι βρίσκεις τόσο αστείο;» απαίτησε να μάθει η Λάρα.

«Χεχε, χαχα! Δεν τό 'πιασες ακόμα, έτσι;» ρώτησε

«Όχι δεν τό 'πιασα. Εξήγησέ μου τι συμβαίνει.» ρώτησε μπερδεμένη.

«Λοιπόν, αρχικά, δεν είμαι ο Καμπομπέλο. Είμαι βοηθός της Σκιάς. Τον Καμπομπέλο τον πιάσαμε, ή καλύτερα τον απαγάγαμε όταν ήσασταν στο τούνελ. Ήταν πανεύκολο!»

«Τί;!» στρίγκλισε η Λάρα. «Τότε πού είναι;»

«Α Λάρα, ρίξε μια ματιά εκεί που φωτίζει ο ήλιος.» Είπε το αγόρι. Η Λάρα στράφηκε προς την εξέδρα. Εκεί, κρεμασμένος στην θηλιά ήταν ο Καμπομπέλο. Το κεφάλι του έγερνε προς τα κάτω, το σώμα του νεκρό. Η Λάρα ένιωσε μόλις ένα μικρό δάκρυ να έχει σχηματιστεί στο μάτι της. Πως μπορούσε να ξέρει...

«ΑΘΛΙΟ ΚΤΗΝΟΣ!» ούρλιαξε στην Σκιά. Η Λάρα πήγε να αρπάξει το πιστόλι της, αλλά δεν ήταν εκεί! Ούτε ο εκτοξευτής χειροβομβίδων, ούτε το shotgun που κρατούσε νωρίτερα. Πού εξαφανίστηκαν;

«Ψάχνεις κάτι;» ρώτησε η Σκιά, κρατώντας όλα της τα όπλα.

«Ει!» κραύγασε η Λάρα! Δεν της είχε αρέσει καθόλου αυτό. Της είχε πάρει τα «τυχερά της φυλαχτά». Ένιωσε αδύναμη. Πώς θα μπορούσε να υπερασπιστεί τον εαυτό της; Τότε, το αγόρι όρμησε προς την Λάρα. Φυσικά, η ίδια ήταν πολύ ευκίνητη. Έκανε ένα πλάγιο άλμα και μετά μια ανάποδη τούμπα. Τότε, θυμήθηκε το μαχαίρι που κουβαλούσε στην θήκη για τα όπλα της. Το έβγαλε έξω και το έμπηξε στο έντερο του, μετά το τράβηξε δυνατά με μία συστροφή. Γέλασε με μία ύπουλη γκριμάτσα να έχει σχηματιστεί στο πρόσωπό της.

«Όχι!» ούρλιαξε η Σκιά. «Αυτός ήταν ο βοηθός του για πέντε χιλιάδες χρόνια! Δεν μπορεί να πεθάνει τώρα!» Η Λάρα κοίταξε προς την Σκιά. Αυτή αγριοκοίταξε και ξαφνικά εξαφανίστηκε.

«Α, θα επιστρέψει!» Η Λάρα περπάτησε αργά προς τον Καμπομπέλο. Οι κόγχες των ματιών του έλαμπαν. Έγιναν πράσινα σαν

την μπλούζα της Λάρα και μετά μπλε σαν τον ουρανό. Παρ' όλ' αυτά, η Λάρα τον παρακολουθούσε με προσοχή.

«Λάρα,» είπε με δυσκολία αυτός.

«Ω Θεέ μου! Νόμιζα πως ήσουν...νεκρός!»

«Ξέρω. Βασικά, σχεδόν είμαι. Όμως, σε λίγα λεπτά θα πεθάνω οριστικώς.» είπε αναστενάζοντας. «Είδα το πράσινο κλειδί όταν με είχαν απαγάγει. Είναι μέσα στην ντουλάπα, στο δωμάτιο με τους καναπέδες, δεν το είχες δει νωρίτερα.» Σταμάτησε για λίγο, και στη συνέχεια πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εδώ.» Κρατούσε ένα σκελετωμένο δάχτυλο που φαινόταν ότι ήταν πολύ παλιό. «Αυτό θα σε προστατέψει. Για δύο φορές μόνο. Κάρφωσε με αυτό το δεξί μάτι της Σκιάς, και την δεύτερη φορά άμα αποτύχεις στο αριστερό. Αλλά θυμήσου, δουλεύει μόνο με δύο προσπάθειες.» Έπειτα, άρχισε να ασφυκτιεί. Πυκνός μαύρος καπνός γέμισε το δωμάτιο. Ήταν πια νεκρός. Η Λάρα έσκυψε το κεφάλι της.

«Σ' ευχαριστώ Καμπομπέλο. Και μην ανυσηχείς, δεν θα σε ξεχάσω ποτέ.» Πήρε το δάχτυλο που κρατούσε στο αριστερό του χέρι, και παρατήρησε το πιστόλι που του είχε δώσει, στο δεξί του χέρι.

«Όχι, δεν θα το πάρω,» είπε αυτή δυνατά. Τότε, το πιστόλι έπεσε στο πάτωμα, ο Καμπομπέλο ήταν νεκρός.

Πήρε το όπλο, και το έβαλε σφιχτά στην πιστολιοθήκη της. Η Λάρα αναχώρησε από το δωμάτιο, κοίταξε για τελευταία φορά τον φίλο της, και μετά επέστρεψε στην μπροστινή είσοδο. Το βλέμμα της έπεσε στην σκάλα γι' αυτό την ανέβηκε τρέχοντας. Όταν είδε ξανά τις τρεις πόρτες, δεν θυμόταν σε ποια ήταν οι καναπέδες μέσα, και έτσι προσπάθησε ν' ανοίξει την τρίτη πόρτα. Όταν η Λάρα την άνοιξε, είδε το κρεβάτι και όλα όπως ήταν πριν. Γρήγορα, έφυγε από το δωμάτιο και άνοιξε την πρώτη πόρτα. Όλες οι μαύρες αράχνες ήταν ακόμα νεκρές στο πάτωμα. Η Λάρα πλησίασε την ντουλάπα και είδε το πράσινο κλειδί κάτω απ' αυτήν. Το πήρε αμέσως, και αποχώρησε από το δωμάτιο. Κατέβηκε τις σκάλες τρέχοντας κατευθυνόμενη προς την πόρτα που οδηγούσε στο υπόγειο. Η Λάρα άνοιξε διάπλατα την πόρτα, και κατέβηκε γρήγορα τα στραβά σκαλοπάτια. Όταν έφτασε κάτω κάτω κοίταξε εκεί όπου ήταν η κλειδαρότρυπα και είδε ότι είχε σφραγιστεί ολοκληρωτικά με φρέσκο τσιμέντο.

«Ω όχι!» αναφώνησε η Λάρα. Αφού δεν είχε τον εκτοξευτή χειροβομβίδων μαζί της, θα προσπαθούσε με το πιστόλι της. Έβγαλε το όπλο, έκανε ένα άλμα προς τα πίσω και πυροβόλησε τουλάχιστον δέκα φορές. Τελικά, η Λάρα κατάφερε να δει την κλειδαρότρυπα. Όσο πιο γρήγορα μπορούσε, η Λάρα έβγαλε έξω το κλειδί και αμέσως μετά μια κοφτερή λεπίδα εμφανίστηκε από το πουθενά. Κατευθυνόταν προς το κεφάλι της Λάρα. Η Λάρα έσκυψε ακριβώς την στιγμή πριν η λεπίδα κόψει το κεφάλι της. Το μαχαίρι καρφώθηκε στον τοίχο. Τότε, δύο ακόμα μαχαίρια πετάχτηκαν από το πουθενά. Η Λάρα έσκυψε για άλλη μια φορά για να τ' αποφύγει. Κάθε φορά που τα μαχαίρια χτυπούσαν στον τοίχο πιο πολλά εμφανίζονταν. Αρκετά σύντομα υπήρχαν δέκα μαχαίρια κατευθυνόμενα ακριβώς προς το κεφάλι της! Δεν υπήρχε κανένας τρόπος να γλιτώσει η Λάρα αυτήν την φορά. Είχε αρχίσει να ιδρώνει. Τότε, την στιγμή που η πρώτη λεπίδα θα την πετύχαινε, μια δυνατή άγρια φωνή ούρλιαξε. «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!»

Αμέσως τα μαχαίρια πάγωσαν στον αέρα. Η Λάρα αναστέναξε. Κοίταξε γύρω στο δωμάτιο για να δει ποιος είχε φωνάξει και είδε την Σκιά στην απέναντι γωνία να στέκεται στον αέρα.

«Λοιπόν, Λάρα» είπε. «Απλά προσπαθείς να με σκοτώσεις; Άν βάλεις το κλειδί στην κλειδαρότρυπα δεν θα με καταστρέψεις!» Κατευθύνθηκε προς αυτήν, με το μαχαίρι του να την στοχεύει. Η Λάρα άρπαξε το δάχτυλο που της έδωσε ο Καμπομπέλο και του το κάρφωσε, στοχεύοντας το δεξί του μάτι. Τον πέτυχε! Αυτός τσίριζε από πόνο και άρχισε να βήχει δυνατά, μαύρη σκόνη. Τον σταμάτησε για λίγο όμως, και σηκώθηκε και κοίταξε την Λάρα.

«Αλήθεια;» φώναξε η Λάρα. «Αυτό θα το δούμε!» Έτρεξε γρήγορα στον τοίχο και έβαλε το κλειδί στην κλειδαρότρυπα. Δεν έγινε τίποτα.

«Όχι!» έσκουξε η Λάρα και έπεσε στο πάτωμα. Δεν υπήρχε τίποτα που να μπορούσε να κάνει τώρα. Τότε, μία ξινή μυρωδιά από καμμένη σάρκα γέμισε τα ρουθούνια της Λάρα. Κοίταξε ψηλά και είδε την Σκιά να καίγεται. Ένα απ' τα μάτια του κρεμόταν από μια διογκωμένη φλέβα. Οι λυγμοί του ήταν πολύ τρανταχτοί. Τότε, μέσα σε μια στιγμή, είχε εξαφανιστεί.

Άραγε είχε καταφέρει να σπάσει την κατάρα; Η Λάρα ανέβηκε τις σκάλες όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Η μπροστινή πόρτα! Είχε

ξαναιμφανιστεί! Η Λάρα έτρεξε προς την πόρτα και μετά σταμάτησε. Άκουσε ένα τραγούδι. Το άκουγε παντού γύρω της. Πήρε μια βαθιά αναπνοή. Υπήρχε μια μυρωδιά από τριαντάφυλλα και πασχαλιές. Η Λάρα χαμογέλασε, καθώς κοιτούσε τριγύρω μισοκλείνοντας τα μάτια της από το φώς που εμφανίσθηκε. Ανθρώπινες ψυχές έβγαιναν έξω απ' όλους τους τοίχους. Κάποιοι παιδεύτηκαν, ενώ άλλοι βγήκαν πολύ εύκολα. Όλοι τραγουδούσαν σε αρμονία. Πετούσαν γύρω από την Λάρα, έχοντας χαμόγελα στα πρόσωπά τους. Γελούσαν και έκλαιγαν απ' την χαρά. Η Λάρα συνέχισε και αυτή να χαμογελάει. Πλησίασε πιο κοντά τους. Τότε ένας, προχώρησε πιο μπροστά από τους άλλους και μίλησε.

«Λάρα. Έσπασες την κατάρα της Σκιάς! Σε ευχαριστούμε όλοι γι' αυτήν σου την πράξη! Ήμασταν όλοι φυλακισμένοι της Σκιάς, θαμμένοι μέσα στους τοίχους για εκατοντάδες χρόνια. Τώρα είμαστε ελεύθεροι! Σ' ευχαριστούμε τόσο πολύ. Τώρα μπορούμε να ζήσουμε ευτυχισμένοι για πάντα!»

Η Λάρα δεν ήξερε τι να πει. Απλά συνέχισε να παρακολουθεί με ενθουσιασμό! Ένα μικρό κορίτσι πέταξε προς αυτήν. Στο χέρι της, κρατούσε ένα αστραφτερό δαχτυλίδι, το οποίο έλαμπε μπλε, μωβ, χρυσό και ασημένιο! Είχε διαμάντια και ρουμπίνια στερεωμένα σ' αυτό. Το δαχτυλίδι ήταν υπέροχο! Το κορίτσι μίλησε απαλά. «Αφού μας ελευθέρωσες, Λάρα, θέλουμε να πάρεις αυτό το δώρο. Ήταν το δαχτυλίδι της Σκιάς. Ελπίζουμε να σου αρέσει.» Το άπλωσε μπροστά της για να το πάρει.

«Σας ευχαριστώ!» αναφώνησε η Λάρα. «Χαίρομαι που είστε όλοι καλά!» Τότε, αμέσως, όλες οι ψυχές, συμπεριλαμβανομένου και τον Καμπομπέλο, ο οποίος τραγουδούσε κατενθουσιασμένος, πέταξαν προς την πόρτα, ψιθυρίζοντας και φωνάζοντας τις ευχαριστίες τους στην Λάρα για άλλη μια φορά. Ήταν πολύ χαρούμενη! Όλα της τα όπλα είχαν ξαναιμφανιστεί και είχε δύο ακόμα θησαυρούς να προσθέσει στην συλλογή της: Το δάχτυλο και το δαχτυλίδι της Σκιάς. Η Λάρα χαμογέλασε ξανά, προχώρησε προς την πόρτα και την άνοιξε. Όταν βρέθηκε έξω, έριξε μια τελευταία ματιά στο σπίτι. Μετά, έτρεξε στην Norton Streetfighter μοτοσυκλέτα της, ανέβηκε πάνω και έφυγε μακριά επιταχύνοντας...

Την Επόμενη Μέρα...

Ήταν ξημερώματα Τετάρτης . Το ρολόι της Λάρα έγραφε 5:18 π.μ.
Σήμερα θα πήγαινε στο Μεξικό όπου μια Αζτέκινη πυραμίδα είχε μόλις
ανυψωθεί από το έδαφος...

The Evil House

Copyright © 2000 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive